

Razkritje neudržnega doma

Zlatka
Obid Lokatos

SIJOČI ROBOVI

hitro se starajo pesmi –
zagozdene v rojstvu
dohajajo vrtenje,
kot da so čas, bezajo v rob,
ki ni meja iskanega –
na kocki je življenje igra,
na krogli drsenje.

hitro se starajo pesmi –
in prve bodo zadnje, ker
nezavedno ne more v človeku umreti.
a ženska, ki rodi,
ima za smrt globlje oči.
s katerekoli strani se dotakne plamena,
je krog.

VOGELNI NIČ

o, norčavo okroglozrno
o, kot da se denar loči od telesa, beseda od besede
o, z žlico napisane pesmi, drobovno zvenenje
o, uglobljeno, v seme vsejano, ki raste
o, pest stiska pesek v kamen, a preseje
o, kruh, pečen v koprivah, s skorjo sredico senči
o, nerazbitnost hitrosti, o kožna zarastlina lave
o, navpičnost kroga, o ritem ravnin

o, se črtast čas vrti, v vrstni red navija
 o, pikčast čas, ki naletava, pada, se drobnično abecedi
 o, ki me je po tolikem umiranju sram živeti
 o, mrtve besede prekoplje zemlja
 o, v gozdu je napisano drevo
 o, knjiga, zenica belega
 o, paralelne reke ni, le zaporedje, tekoče zaporedje

MORDA TRST

v oko zgoščene
 zrcalne vode
 presevajoče človeka

spreminjanje, dolitje,
 ki ne more biti samo v sebi,
 vase zaprto, čezse dano.
 prelivno po legi veselja –
 čudežno v preseganju polnosti,
 ločevanju vode od solz,
 posnemanju svetlobe in teme –
 dvosijno, ki se podarjujoče zbira
 v krvno luč.
 mesto –
 utripajočega uprostorjanja
 mesenega poimenovanja
 srčnega prehajanja
 miselnega vračanja
 razmejenega kamna
 objemne oblike.

NIČNICE

sobe imajo vrata,
 ki te lahko zaklenejo,
 ti zaprejo okno,
 ugasnejo luč.
 čeprav se ti izpod čela
 izvije oko,
 ne prepoznaš ključa.
 a ko gre misel skozi vrata,
 gredo tudi vrata skozi misel
 in razklenejo.

ŽIVOBARVJE nikoli ne vem,
 če je pesem bila – napisana.
 sila, ki zadržuje prostor zunaj sebe,
 v strelo izrinja, netopirsko išče,
 po vodolomnem nebu razlamlja
 luno, ki se v luno povrne.

sonce ni tema, ko daje noč.
 bogonosne barve –
 iz besede v meso izrečene,
 človekotvorne, iz iste
 v isto zenično črnino,
 svetločutne –
 se igračke igrajo otroka.

MIMOIDOČE medtem
 SOČASNOSTI zemljeviden
 vpraša –
 koliko je zgodovina,
 da bi vedel, –
 Bogve, torej misli!
 in zopet vpraša
 koliko je zgodovina?
 da bi vedel –
 kako posluša mah,
 ki molče kosi travo.

PRIZIDEK v zid zložene pesmi okneno,
 LUČI vseobsegajoče okrogljenje
 notranje podobe.
 vratno izoblikovan pomen
 trebušne stene –
 odprtje, navojno, rastljivo
 onstran pričakujočega gosta.
 za vsakdanjim besednim vzpetjem
 žarenje –
 pečno prehajanje

peklene besede v nebesa,
lepočutje v obratih dna, svetlikajoče se
oddihovanje vzvratne rane:
razkritje
neudržnega doma.

ZDAJ enkrat en naslov
 in pride pismo
 kot jesen
 in list odpade.

kakor da so
slaščice za goste,
je pogledoval
po besedah
in molčal,
da ni lačen.

POPESNJEN po ves dan
PESNIK je premikal veter
 po glodavi glazuri
 podvajal dan
 se v kristale skrival
 v labirintski niti izzival
 na odru kričal
 če bom slekel vso kožo
 bom umrl
 kot da je pesem izmikajoče se
 ni mogel
 in kože so ploskale
 glas do molka priklonile
 in ni povedal
 po kateri poti je prišel
 in ne ve
 kdo je.